

Otte

SELVLOVEN

8.1 Selvvirkeliggørelse

Selvvirkeliggørelse er at virkeliggøre det man potentielt er. Alt liv er guddommeligt i sit væsen. Dermed menes, at alle monader engang skal virkeliggøre deres iboende potentielle guddommelighed.

I de tre laveste naturriger udvikles monadens bevidsthed automatisk i gruppesjælene gennem uundgåelige livserfaringer. Men i menneskeriget vågner selvbevidstheden til live, og dermed træder selvloven i funktion.

Som mennesker skal vi altså selv begynde at vandre den lange vej, gennem eget arbejde skaffe os de erfaringer, indsigter, egenskaber og evner, der skal føre os op i stadig højere overmenneskelige riger og til sidst, i det højeste guddomsrige, gøre os kosmisk alvidende og almægtige. Loven for selvvirkeliggørelse gælder alt selvbevidst liv.

Selvloven siger, at individets udvikling er individets egen sag, at ingen anden end det selv kan udvikle det. Det er sådan, fordi det der udvikles er egenarten, det evigt unikke hos hvert individ.

Selvloven klargør, at menneskets bevidsthedsudvikling beror på det selv, hvor mange inkarnationer det end må tage. De største hindringer for vor bevidste selvvirkeliggørelse er vore vrangforestillinger, der leder os på vildspor, vore emotionale illusioner og mentale fiktioner. Det er vor totale misopfattelse af livet og dets mening, der gør at vi fejlbedømmer os selv og vore muligheder, gør at vi ikke kan indse meningen med vor inkarnation, får os til at begå utallige fejltagelser, får os til at henfalde til mistrøstighed og fortvivlelse.

For selvvirkeliggørelse kræves kundskab, livstillid, selvtillid, lovtillid, selvbestemthed og vilje. Selvbestemt kan mennesket først blive, når det har nået et højere mentalt stadium, hvor det ikke længer er offer for emotionale illusioner og mentale fiktioner. Vilje er det urokkelige forsæt at anvende den kundskab man teoretisk har indhentet. I sin fulde udstrækning er det ikke muligt før mennesket har nået idealitetsstadiet. Væsentlige forstadier til alle disse nødvendige egenskaber kan imidlertid udvikles også på lavere stadier af den som er tilstrækkelig beslutsom.

Selvvirkeliggørelsen er et arbejde på langt sigt også efter man er begyndt bevidst at stræbe efter det og fornuftigt søge at anvende livslovene.

Den som vil målet vil midlerne; søger af sig selv og uden ydre påvirkning at anvende kundskaben om livslovene. At påtage sig anden "lydighed" end at følge det højeste lys man selv ser er at bryde både frihedsloven og selvloven. Det er ikke andres sag at fremtvinge selvvirkeliggørelse eller bestræbelse efter udvikling. Det går lige så lidt som at tvinge nogen til at elske.

8.2 Selvvirkeliggørelse gennem erfaring og forståelse

Selvvirkeliggørelsen sker gennem egen erfaring. Alle udvikles gennem at gøre erfaringer og bearbejde dem. Kun gennem bearbejdning af oplevelserne skaffer man sig indsigt og forståelse. Kun gennem eftertanke, analyse, stræben efter objektivitet kan man opfatte den almengyldige lærdom der ligger i hver personlig erfaring. Det vi får foræret af andre i form af lærdomme, råd, fortalte erfaringer, er som regel for svagt til at påvirke os. Det går snart tabt, såfremt vi ikke allerede har nået en tilsvarende forståelse og kan bruge den som vor egen. Da har vi allerede gjort erfaringen og bearbejdet den i tidligere liv; da har vi indsigten latent og behøver bare generindre den.

Udviklingen fra laveste til højeste niveau er en serie problemer eller opgaver, som mennesket selv skal løse. Et problem det er ligeglad med at løse, løser på forkert måde eller med andres hjælp, kommer igen indtil det har løst det på den eneste rigtige måde, som er dets egenarts løsning, så at det til sidst har forstået det livsproblem på sin egen måde. Først derefter kan det nå det nærmest højere niveau. Det som har betydning for et menneske i et bestemt livsproblem finder det selv og ingen anden.

Selvvirkeliggørelse er forståelse og anvendelse. Hvert højere niveau i udviklingen (der findes 777 i menneskeriget) giver mulighed for at forstå noget man ikke tidligere har kunnet forstå. Der er forskel mellem begribelse og forståelse. Forståelse er noget definitivt erobret og hører til den bestående individualitet, jeg'et. Begribelse afhænger af graden af uddannelse under nuværende inkarnation og hører til personligheden, hylstrene, den nye hjerne. "Ulærde" på højere niveau forstår altså mere og bedre end "lærde" på lavere niveau. Det man forstår kan man som regel anvende og virkeliggøre. Det kan man ikke med det man kun begriber. Det var dette Platon mente med sætningerne "dyd er viden" og "den som ved det rette gør det rette". Thi gør man ikke det rette, efter man har fået det at vide, viser man dermed at man ikke har forstået men kun muligvis begrebet.

8.3 Livstillid, selvtillid, lovtillid

Selvvirkeliggørelse forudsætter tre egenskaber for at blive effektiv. Disse er livstillid, selvtillid og lovtillid. De er ikke mulige at udvikle før mennesket har nået kulturstadiet, indset enhedens afgørende betydning og begyndt at forstå livets mening.

Man må skelne mellem livets mening og inkarnationens mening. Livets mening er bevidsthedens udvikling. Menneskets nuværende inkarnation indgår som en eneste brik i et uhyre stort puslespil, som det ikke kan overskue. Det mindes ikke sin fortid og aner intet om sin fremtid. Altså kan det ikke se evolutionens røde tråd løbe gennem dets tilværelse. Det opdager ingen mening med det eneste liv det ved noget om. Denne inkarnation kan for mennesket arte sig umenneskeligt svær, smertefuld, meningsløs.

Livstilliden giver mennesket fortrøstning, at livet vil det bedste med alt på trods af at meget synes at tale imod dette. Livstilliden er en ikke-intellektuel vished om, at der findes også en positiv mening med det som sker, at livet er en skole for at vinde de nødvendige erfaringer, at spillet aldrig er helt tabt, at nederlaget aldrig er definitivt, at der altid kommer nye muligheder og en ny dag, at fiasko og modgang er nødvendig for at vi skal lære at forstå livet og menneskene, gøre nødvendige erfaringer for den videre færd.

Når mennesket får del i hylozoiken, får det en intellektuel acceptabel forklaring på livet, hvilket viser det, at dets livstillid har været berettiget. Men hvordan kunne det have livstillid inden det fik denne kundskab? Svaret er at den erfaring jeg'et har latent i sin underbevidsthed er umådeligt meget større end hvad mennesket har aktuelt i sine inkarnationshylstre. Der ved det kun, hvad det har tilegnet sig gennem uddannelse og personlig erfaring i dette liv. Det ved ikke, at det har levet tusindvis af gange før, at dets monade er udødelig. Men jeg'et har anelsen. Og dette er livstillidens grundlag.

Selvtilliden har samme grundlag. Jeg'et ved med sig selv, at det til sidst kun har sig selv at stole på men også, at det indeni sig har potentialet til alt. Jeg'et har jo utallige gange før klaret tilsyneladende håbløse situationer og problemer. Selvtilliden giver mennesket evne og mod til at være sig selv, enkel, ligefrem, spontan, vove at tænke, føle, handle på sin egen måde, vove at vise sig ukyndig, vove at tvivle, vove at drage autoriteternes "vished" i tvivl, vove at forsvare frihed og ret, vove at følge ædle impulser, vove at gøre fejltagelser. Selvtilliden er uafhængig af fremgang eller fiasko, af de illusioner der brister ved prøvelser. Den er uafhængig af menneskers ros eller dadel eller egen bristende evne. Og den har intet tilfælles med indbildskhed, selvhævdelse eller hovenhed.

Lovtilliden er vor tillid til de urokkelige naturlove og livslove. Der findes mennesker, der aldrig har studeret esoterik og aldrig har hørt ordet "livslov" men som alligevel har en spontan fortrøstning om, at der ikke findes noget som "livets uretfærdigheder" men at en fuldkommen retfærdighed styrer verden. De bekymrer sig ikke for egen og andres udvikling men ved, at alt rigtigt udført arbejde i det godes tjeneste vil give resultater, selv om sådanne kan lade vente på sig. De stoler på loven og forlanger ikke at få resultatet at se.

Lovtillid indbefatter evnen til at vente på det rette tilfælde, den rette sammenhæng, det rette udviklingsniveau. Den er direkte modsat den ængstelse og travlhed, der får mange okkultister til at fuske i noget sådant, som de ikke er modne til endnu i mange inkarnationer og som for dem kun indebærer omveje, ikke genveje.

8.4 Hindringer for selvvirkeliggørelsen

Der findes mange hindringer for selvvirkeliggørelsen. Nogle af de alvorligste er de efterfølgende.

Søntringstendensen er direkte modsat viljen til enhed. Den ytrer sig i egoisme og hadefuld indstilling til livet og alt i livet, også ens eget jeg. Dertil hører ikke kun udtalt had men også aggressivitet, irritation, misundelse og vilje til at dominere over andre. Alt dette modvirker enheden, ligesom udnyttelse og konkurrence. Til søntringstendensen hører givetvis også moralisering.

Moralisering eller dømmende kommer af had og ukyndighed om livet. Had er en upersonlig kraft ligesom kærlighed. Et menneske som er opfyldt af had skal have afløb for det. Hvem der bliver offeret spiller ingen større rolle. Gennem sin blotte eksistens tjener et ædlere menneske det formål at minde andre om deres lidenhed. Derfor bliver det forhadet af moralisterne med deres stakkels had. Thi nedvurdering af andre er hadmenneskets "selvvirkeliggørelse".

Moralisten tror at han kan bedømme et andet menneske og derefter har ret til at dømme det. Stor fejltagelse. Intet menneske kan bedømme et andet. Hvad ser det af den anden? Jeg'et i dets nuværende inkarnation, det er alt. En brøkdel af dets erhvervede egenskaber kommer til syne. Dertil kan dets dårlige høst i denne inkarnation have tvunget det ned på et betydeligt lavere niveau end det, det engang har opnået.

Høsten siger ingenting om menneskets status i evolutionen. Svær høst kan også forekomme på højeste menneskelige niveau, i særdeleshed når mennesket skal sluthøste for at kunne overgå til det femte naturrige.

Desuden har moralisten ingen anelse om, at han med sine hadmotiver ikke har den mindste chance for objektiv bedømmelse ikke engang af det han kan se. Moralisten ser bare det han vil se, det negative. Dermed afslører han sig selv. Vi ser hos andre kun det lavere, som vi selv har aktuelt eller latent. Det højere går os altid forbi.

Andre hindringer for selvvirkeliggørelsen er dem, der hæmmer selve søgeinstinktet, der er så vigtig for vor indre vækst og fornyelse. Nogle af de største hindringer beskrives her nedenfor.

Den intellektuelle uselvstændighed viser sig ved at man ikke vover at have sin egen mening men bøjer sig for autoriteterne, ikke engang undersøger på hvilket grundlag autoriteten udgiver sig som sådan.

Dogmer låser betragtningsmåder fast og umuliggør nye nødvendige måder at se på. Alt regeres af dogmer: politikken, religionen, erhvervslivet, videnskaben, samkvemslivet (hvor de kaldes konventioner). En dogme er ifølge definitionen noget der ikke kan sættes spørgsmål ved. Dogmer mister sin magt efterhånden som indsigtens spredes, at forandringens lov styrer alt hvad der sker, at ingenting får lov til at vare bestandigt, at nye former skal skabes og gamle brydes ned for at den iboende hensigt skal kunne virkeliggøres.

Kampen for tilværelsen og hverdagslivets ubetydeligheder har en vældig evne til at opsluge mennesket, hvis det ikke har stærke indre drivkræfter, der formår det til at holde kontakten med idealernes verden levende. Dermed er ikke sagt, at vi skal flygte fra de pligter, som samfundet og samværet med andre lægger på os. Men i alt dette skal vor stræben være at hjælpe os selv og andre til et højere slags liv end det blot hverdagsagtige.

SKÆBNELOVEN

8.5 *Hvad er skæbnen?*

Alt som lever udvikles mod det kosmiske slutmål. Det er alle vores skæbne at nå dette mål før eller senere. Hvordan dette skal gå til, hvilken vej vi skal gå, kan ingen forudsige. Det hører til vor frihed og egenart at vælge og tage konsekvenserne af vore valg. At vi når målet er sikkert. Og målet er det eneste fastlagte og fælles for alle. Alt andet hører til vor individuelle skæbne og de utallige kollektive skæbner, som vi er med til at dele.

Livet er et hierarki af utallige kollektiver. Hele kosmos er et kollektivvæsen, der består af mindre kollektiver, disse af mindre kollektiver og så videre ned til det enkelte individ. Hvert individ udvikles under vilkår, der afhænger af den større enhed han indgår i som en del. Kollektivet har sin fælles skæbne, der begrænser individets mulige skæbne. Det enkelte menneskes ve og vel er afhængig af nationens og menneskehedens skæbne.

Skæbnen er hverken blind eller almægtig. Skæbnemagterne er de intelligente kræfter som, underordnet det store livsformål, påvirker mennesket og bringer det i situationer, hvor det kan gøre de erfaringer, som er nødvendige for dets videre udvikling. Det betyder ikke, at mennesket også gør de erfaringer. Skæbnemagterne giver bare muligheden. Menneskets frie vilje viser sig ved at det har fuld frihed til at vælge. Derfor bliver det til sidst mennesket selv, der afgør sin skæbne og må tage konsekvenserne af sine valg ifølge høstloven.

Høstloven er nødvendighedens lov. Skæbneloven er frembydelsens lov. I samarbejde stiller de mennesket der hvor det skal stå, der hvor det må stå, der hvor det bør stå og der hvor det kan gøre den bedste indsats. Gennem sine handlinger i tidligere liv har mennesket stort set bestemt den vej det skal gå i dette liv og i mange kommende. Gennem de erfaringer det har gjort helt siden jeg'et blev vækket til live har dets egenart udviklet sig til det evigt unikke væsen som er det selv. Det har opnået et bestemt niveau i evolutionen. Alt dette tager skæbneloven hensyn til, når den lader os fødes ind i en bestemt nation, slægt og andre menneskelige relationer.

8.6 *Vi skaber selv vor skæbne*

Skæbnen er menneskets eget værk, effekter af dets egne handlinger, resultatet af dets egen positive eller negative livsindstilling, dets egne attraherende eller repellerende bevidsthedsytringer. Mennesket har ingen grund til at have ondt af sig selv eller søge at retfærdiggøre sig selv. Det bør være taknemmeligt over, at der findes love, der hjælper det til udvikling, frihed, magt over egen skæbne.

Liv er tilbud, lejlighed til udvikling. Hvis vi har indset, at vi er her for at gøre erfaringer og lære af dem, at der findes en livsopgave for enhver af os, indser vi også, at det bedste vi kan gøre med vore liv er at finde opgaven og udføre den. Så undgår vi også den livets reprimande, som i nye inkarnationer lægger endnu mere tvingende omstændigheder på os og begrænser vor frihed endnu mere.

"Ingen undgår sin skæbne". Men skæbnen er selvskabt og til vort eget bedste. Har vi den indstilling, får vi det bedst mulige ud af livet. Med modsat indstilling modarbejder vi evolutionen og skader os selv. Vi skal nå den indsigt, at hvor hård vor skæbne end er, er den ikke kun uundgåelig men faktisk også både den mildeste lidelse og det som gavner vor videre udvikling, der hvor vi står netop nu.

Endnu vigtigere for vor selvvirkeliggørelse er indsigten, at skæbnemagterne er intelligente kræfter, der interesserer sig for vor selvudvikling og gavner den. At tage beslutningen og definitivt stille sig under enheden er at sætte den stærkeste kraft ind til forandring af vor egen skæbne. Den kraft kan helt forandre vor fremtid. At arbejde for evolutionen og enheden er den hurtigste vej ud af ukyndigheden og magtesløsheden, den hurtigste vej til friheden.

HØSTLOVEN

8.7 Høstlovens absolutte gyldighed

Det komplette navn er loven for såning og høst. Det er loven om årsag og virkning som den ytrer sig i relationerne mellem alt levende. Høstloven er en lov underordnet den grundlæggende genopretningslov. I vor ukyndighed om livslovene begår vi ufejlbarligt fejltagelser, der krænker andre væseners ret og forstyrrer harmonien i kosmos. Ifølge det universelle ansvarsprincip er det os selv som ophavsmænd til forstyrrelsen, der må genoprette harmonien. Alment set og på lavere stadier sker det ved at vi udsættes for samme onde som vi selv har voldt. Men med vågnende indsigt om lovene åbnes muligheden for at arbejde skylden af, godtgøre den gennem at tjene.

Høstloven har absolut gyldighed i alle verdener og for alle væsener på alle udviklingsniveauer. Den gælder for al aktivitet. Den gælder såvel for det enkelte menneske som for alle slags kollektiver, for nationer og hele menneskeheden. Alt hvad der sker er kræfter som bliver årsager. Disse årsager væves sammen i utallig mængde til et uoverskueligt net af forandrende effekter, der når langt ind i fremtiden. Ingen undgår sit ansvar. Ingen slags aktivitet går fri fra ansvar. Tanker, følelser, viljetrynget, motiver, ord, handlinger. Hver ytring af bevidsthed er energi, altså er den en årsag.

Høstloven er udtryk for en absolut og total retfærdighed. Livets retfærdighed er upersonlig, saglig, ubestikkelig. Uretfærdighed i livet er absolut udelukket. Det er kun mennesker der er uretfærdige mod hinanden. Den som taler om "livets uretfærdighed" afslører sin ukyndighed om loven, håner ubevidst loven. Lad så være at høstloven virker grusom, hård og skånselsløs mod os. Da har vi selv handlet sådan i tidligere liv. Høstloven er hård mod de hårde og mild mod de milde. Ingenting er dog uudholdeligt, blot man kender årsagen og ser en ende på det. Årsagen ligger i det forgangne og er dårlig såning. Og hvad er et kort jordeliv i evolutionens millioner af år? Høstloven kan vente hvor længe det skal være. Men såning skal en gang høstes.

8.8 Høstloven – vor lærer i livet

Religiøse beder til gud om at "frelses fra det onde". Men ved de hvad det onde er? De tror at det er sygdom, fattigdom, lidelser, vanære. Det viser deres ukyndighed om livet. Thi alt dette er kun virkninger af det onde. Tænk om disse religiøse ville lytte til hedningen Sokrates, som forklarede, at det var et meget større ondt at volde ondt end at lide ondt.

Det virkeligt onde er vor egen uvilje til at adlyde lovene. Ukyndige om dem kan vi ikke være; de er blevet prædiker af "vise mænd" i alle tider. Med vore handlinger har vi brudt lovene, i dette liv og fremfor alt i tidligere liv. Dette vil falde tilbage på os. Alt som rammer os er ifølge Loven. Og Loven er ikke ond

Så blind er mennesket, at det i sine forsøg på forklaring af lidelsen har lagt skylden på alting, på livet, på gud og på andre mennesker. Bare aldrig på sig selv. Mange siger at de ikke kan tro på gud eller livslovene med henvisning til ondskaben i verden. "Hvis gud fandtes, ville han aldrig tillade dette ske", siger man. Men guderne adlyder Loven. De griber ikke ind mod høstlovens retfærdige gang. De ved, at menneskene aldrig ville indse deres ansvar, hvis de blev hjulpet ud af den elendighed de selv har skabt. Så ville menneskene bare blive endnu blindere for deres egen ukyndighed og egoisme.

Lykke og fremgang ser vi som vore selvklare rettigheder, ulykke og lidelse som "livets uretfærdighed". Livet var engang beregnet til alles lykke, glæde og harmoni. At det ikke længere er sådan, skyldes udelukkende os. Højere væsener gik engang på jorden og lærte menneskene respekt for Loven. Men menneskene nægtede at lære noget på den måde. Denne

lærdom gik imod deres dybt rodfæstede vilje til magt. Dermed valgte menneskene i stedet for at lære gennem bitre personlige erfaringer.

En del, som har hørt tale om høstloven, tvivler på dens evne til at lære os noget. Vi sår i et liv, høster i et andet, når vi ikke længere husker hvad vi såede. Ganske vist går den direkte erindring om vore ugerninger tabt i en ny inkarnation, så vi ikke kan sætte vore nuværende lidelser i forbindelse med deres årsager. Men alligevel lærer vi af høsten. De lidelser og retskrænkelser vi er blevet udsat for i tidligere liv sætter dybe spor i det underbevidste og giver os større følsomhed for netop disse lidelser. Og dette ytrer sig senere i at vi lettere identificerer os med andres lidelser og bliver mindre tilbøjelige til at tilføje andre noget sådant.

Høstloven alene virker ikke opfostrende. Det er i sin tilpasning til og samvirke med øvrige love, at høstloven lærer og udvikler. Skæbneloven sørger for, at mennesket i hver fase får den høst, som bedst gavner dets udvikling. Jo højere det når i evolutionen, desto mere orker mennesket at bære af dårlig høst. Derfor spares den sværeste høst til de højeste stadier. Dette er forklaringen på mange højtstående menneskers lidelser. Men derigennem betaler de hurtigere af på skyldkontoen. Først når denne er helt afregnet, kan jeg'et overgå til det femte naturrege.

8.9 Dårlig såning

Alle fejltagelser angående livslovene er dårlig såning, der giver dårlig høst. Dårlig såning er fremfor alt alle ytringer af had og egoisme. Dertil hører ikke kun vore åbenbare krænkelse af andres ret, de synlige lidelser vi tilføjer andre. Men også det vi i vor ukyndighed ikke tror rammer nogen. Alt sladder, al moralisering, al nysgerrighed om andres privatliv hører dertil. Vi skader med vore tanker og følelser, ikke kun når de er direkte hadske og ondskabsfulde, men også hvis vi dermed på uvenlig måde gør opmærksom på andres fejl, brister, skavanker, personlige problemer. "Energi følger tanken" lyder et hylozoisk aksiom. Alt hvad bevidstheden betragter udsættes for påvirkning. Og den energi opsøger sit ubeskyttede mål.

Magtmisbrug er en alvorlig fejltagelse overfor frihedslov og enhedslov. Høstloven regulerer også dette. Følgen bliver, at man selv udsættes for magtesløshedens fornedrelse og uretfærdighed. Og muligheden for at udøve magt mister man for meget lang tid. Kundskaben er også magt. Misbrug af kundskab fører til at man bliver berøvet kundskaben. Har man i dette liv fået kundskab som gave, der giver en overlegen forklaring på livsgåden, så man kan falde til ro i sin søgning, skylder man at sprede kundskaben til andre i lignende situation. Ellers går kundskaben ufejlbart tabt for en i kommende liv. Det behøver ikke at betyde, at man i næste liv aldrig kommer i kontakt med kundskaben. Det kan også blive sådan, at man med sin nye hjerne ikke begriber den kundskab man alligevel får og anser for at være rigtig.

At tale og handle mod bedre vidende, at holde med majoriteten når man indser at den handler forkert, at tie når man ved at man burde tale, er meget almindeligt i masse menneskets tidsalder. Kendskabet om at dette er uret gør den dårlige såning betydeligt værre.

Selv mord er en stor fejltagelse. Det udstrækker sine virkninger over flere inkarnationer, løser ingen problemer (som skal løses), kun komplicerer dem yderligere.

Den dårligst mulige såning er at tilføje andre væsener lidelser, at hævne, at spille rollen af straffende forsyn. De som gøre det onde, for at det gode kan komme deraf, venter en god høst af dårlig såning. De lidelser vi tilføjer andre får vi igen uafhængig af motivet.

8.10 Dårlig høst

Dårlig høst er det meste i livet og alt der ikke kan betragtes som lykke, alt der plager og mishager os altså ikke kun åbenbare modgange og lidelser. Høstloven virker individuelt, med overordentlig tilpasning til enhvers egenart og forudsætninger. Den tager særskilt hensyn til enhedsloven og frihedsloven. Den virker i alt og benytter alle passende tilfælde til at gøre det

muligt for os at betale af på skyldkontoen. Jo højere niveau mennesket når, desto større hensyn tager loven til muligheden for at modificere høstens virkning, fordele den over tiden, lade os godtgøre på anden måde. Men al såning skal høstes.

Man fødes ind i den race, nation, familie, som man har gjort sig fortjent til. Man får de skolekammerater, lærere, senere arbejde, arbejdskammerater og chefer, som man ifølge høstloven skal have. Det samme gælder livspartner og venner. Hvis disse indflydelser virker sådan, at de sænker ens niveau, er de betingede af dårlig høst. I modsat fald af god høst. Alle slags lidelser, defekter, sorger, skuffelser, modgange, hindringer, tab og så videre i en uendelighed er dårlig høst ligesom manglende muligheder for at skaffe sig kundskaber og forståelse, egenskaber og evner.

8.11 God såning

God såning er at anvende livets love friktionsfrit. Mennesket bliver naturens herre ved at anvende naturlovene. Ved at adlyde livslovene bliver det livets herre.

God såning er at dyrke viljen til enhed, arbejde på at erhverve ædle følelser og egenskaber, at skaffe kundskab og forståelse, at stræbe efter selvvirkeliggørelse.

God såning er at arbejde på at afhjælpe misforhold i samfundet, øge forståelsen mellem mennesker, sprede kundskab om livslovene, mindske lidelserne i verden, forsvare frihed og ret og den svageres retfærdige sag.

God såning er at opfostre børn i kærlighed, at heltmodigt bære sine lidelser, at være ligegyldig overfor det had andre viser en og ikke hade dem tilbage, at modarbejde skinhelligheden, løggen og hadet i samfundet.

Meget god såning og den hurtigste frigørelse fra egoismen og illusionerne er at gøre det rette udelukkende for dets egen skyld uden tanke på egen fordel eller ulempe, på tak eller god høst, og at bistå De Store der arbejder for evolutionen i stedet for som de fleste at modarbejde dem.

God såning er systematisk at dyrke følelsen af glæde og lykke, principielt og uden undtagelser at tænke godt om alle. Dermed styrker man det bedste hos alle og gør livet lettere at leve for alle.

8.12 God høst

Det er et bevis på vor ukyndighed om livslovene at vi ikke begriber, at de goder livet giver os er god høst. Vi anser dem for at være vore selvklare rettigheder. Siden anklager vi livet når vi mister dem. Det er dårlig såning ikke at bruge den gode høst ifølge livslovene.

At fødes ind i en civiliseret nation, i en forstående familie, at få en kærlighedsfuld opfostring og forædlende omgangskreds, lejligheder til at skaffe kundskab og erhverve gode egenskaber og evner er altsammen eksempler på god høst, som vi er blevet berettigede til gennem en god såning i tidligere liv.

God høst er helbred, skønhed, intelligens, talent, forståelse, gode venner, hjælpere, fremgang: alt godt som livet giver os uden at vi anstrenger os.

Bedst mulige høst er lejligheder til hurtigudvikling gennem erfaringer som vækker vore højere evner til live, eksempelvis samvær med højt udviklede mennesker. En times fornuftig samtale med et barn kan forandre hele dets liv.

Uden god høst finder man aldrig lykken, hvor man end jager den. Vi er lykkelige i den grad vi har gjort andre lykkelige.

Magt, ære og rigdom er god høst først på højere stadier. Indtil da kan mennesket i sin ukyndighed og uformåen dårligt undgå at misbruge disse tilsyneladende goder og dermed så en ny dårlig såning.

8.13 Vort kollektive ansvar

Menneskeheden ved ikke hvad ansvar er og allermindst hvad kollektivt ansvar vil sige. Vi indgår alle i kollektiver, mange slags kollektiver: familie, slægt, vennekreds, arbejdskammerater, nation, menneskehed. Og i hvert og et er vi fælles ansvarlige for hinanden. Ingen er til for sin egen skyld. Livslovene virker i første omgang gennem kollektiver, i anden omgang på individerne i kollektiver.

Alle levende væsener vi kommer i berøring med påvirker vi ufejlbarligt. Og høstloven træder uundgåeligt i funktion. Dette indgår i vort ansvar. Dem vi ikke har gavnet har vi skadet. Kontakt medfører altså relation. Og dette gælder ikke kun i kontakter med mennesker men i alle kontakter med væsener i alle naturriger: dyrene vi udnytter, maden vi spiser, naturrigdomme vi udvinder.

Dette kan vi ikke helt begribe. Og fra det femte naturrige er det sagt, at intet menneske kan forstå høstloven. Men det betyder ikke, at det ikke skal forsøge at forstå den.

De fleste relationer er flygtige og forbigående. Men hvis mennesker betyder meget for os, har gavnet eller skadet os meget, er det normalt relationer, der fortsætter fra tidligere liv. Mennesker kan på den måde knyttes stadig fastere til hinanden i liv efter liv gennem gensidig kærlighed og forståelse i forskellige livsrelationer. Meningen er at de skal danne en gruppe i fremtiden med fælles opgave.

Vort ansvar for kollektivet viser sig ved fælles såning og høst og fælles skæbne. Vi er fælles ansvarlige for undertrykkende samfundssystemer og umenneskelige love, inkompetente ledere, demokrati og diktatur, krig og revolutioner. At ansvaret deles af mange betyder ikke at det bliver mindre for hver enkelt. "En for alle og alle for en" er det kollektive ansvars lov. Alle har vi haft fordele på andres bekostning. Alle har vi hjulpet til med at undertrykke og fordumme menneskeheden.

AKTIVERINGSLOVEN

8.14 Menneskets mest typiske egenskab

Ifølge planethierarkiet er menneskets mest typiske egenskab – dovenskaben! Man kan se den som roden til alt ondt. Menneskets lidelser beror på dets brud på livslovene. Ejede det kundskab om livslovene og evner til at leve efter kundskaben, ville alt i dets liv være glæde, lykke, harmoni, frihed. Men mennesket er for dovent til overhovedet at tænke efter. Thi hvis det tænkte, ville det indse, at det er nødvendigt at skaffe sig kundskab om livet, ville det begribe, at det har næsten alt tilbage at lære. Lovene viser kundskabens nødvendighed. Ved vi ikke, at livet er tænkt til alles frihed, enhed og udvikling, så begår vi brud på disse tre love, og følgen bliver den lidelse vi oplever. Men også de fleste, der har skaffet sig denne kundskab, lader sig nøje med den som teori, stræber ikke efter selvvirkeliggørelse og højere niveauer. Også dovenskab! Vi jamrer os over livets besværligheder, selv om de kun skyldes os selv. Det er som om vi drives fremad alene af tvingende omstændigheder.

Vi begriber ikke, at skæbneloven skal tvinge os til erfaringer, der kan udvikle vor bevidsthed, når vi ikke selv forstår at tage vor udvikling i egne hænder. Og påtvunget evolution er meget mere ubehagelig end den aktivering af bevidstheden vi selv kan give os i kast med.

8.15 Liv er aktivitet

Liv er aktivitet. Liv er bevægelse. Liv er energiudvikling. Uden aktivitet standser evolutionen. Individet udvikles gennem selv at aktivere bevidstheden i sine hylstre. Det vigtigste er den bevidsthedsaktivitet han selv tager initiativ til. De fleste er passive og lader deres bevidsthed dikteres af vibrationer udefra. De godtager andres anskuelser uden at undersøge hvilke fakta der ligger til grund for dem. I deres uddannelse har de skaffet sig et verdensbillede og forkaster siden alt nyt, der ikke kan passes ind i det. De forstår ikke, at liv er forandring, udvikling, at man hele tiden skal være beredt til fornyet overvejelse og omvurdering, at kundskaben er uendelig og alle forklaringer gælder kun indtil videre. De har slået sig til ro for denne inkarnation.

Ingenting er godt som det er. Alle klager over alting. Men hvor mange gør noget ved det? Også de, der har fået kundskaben om livslovene og begrebet det kollektive ansvar, er som regel passive og uengagerede. De ønsker, at andre gør det de selv burde gøre. Religiøse taler om "guds vilje" og forventer at gud vil tilrette det vi har gjort forkert. Det er en total misforståelse af Kristus, der altid krævede menneskets fulde indsats og ansvar.

8.16 Aktiveringsloven

Aktiveringsloven siger, at hver ytring af bevidsthed er aktivitet i nogen materie. Denne ytring bliver en årsag med uundgåelig virkning. Alt som bevidstheden betragter udsættes altså for påvirkning.

Alt bevidsthedsindhold tager på en eller anden måde form. Alt det man stræber efter eller vil gøre, få eller virkeliggøre, må først blive til indhold i bevidstheden. Alt det man ønsker sig får man engang (skønt sjældent nøjagtig som man har tænkt sig!). Alt det man får har man engang ønsket sig.

En følgelov til aktiveringsloven er gentagelsesloven eller forstærkningsloven. Den aktive bevidsthed forstærker sig selv gennem gentagelse. Med hver gentagelse bliver tanken stadig mere aktiv, stadig stærkere prentet i hukommelsen, stadig stærkere faktor i vor underbevidsthed, stadig mere intensiv i følelsen og fantasien. Med hver gentagelse forstærkes altså bevidsthedsindholdet og bliver stadig lettere at genoplive. Gennem gentagelse bliver tendensen automatiseret. Til slut giver tanken eller følelsen sig automatisk udtryk i handling.

8.17 Aktiveringsloven og viljens frihed

Vore bevidsthedsytringer er tanke, begær, følelse og fantasi. De kan være mere eller mindre aktiverede, have større eller mindre "vilje". Det er med dem vi afgør, om vi vil være lykkelige eller ulykkelige. De præger vort nuværende liv og bestemmer alle de kommende. De gør os stærke eller svage. Tanken er altså en kraft til godt og ondt, den største kraft, der bestemmer vor skæbne.

Det store spørgsmål er så: hvem bestemmer over vor tanke? Kun i meget ringe grad vi selv. Tanker og følelser kommer og går som de vil. Gennem suggestioner udefra, noget vi har læst eller hørt, trækkes vi ned i bevidsthedstilstande, hvilke ligger under vor egentlige opnåede niveau, hvilke vi afskyr, hvilke modarbejder vor selvvirkeliggørelse. I erindringer og associationer gør plagsomme erfaringer i det tidligere sig atter gældende. Til slut indser mennesket at bevidsthedskontrol er nødvendig.

Tankekontrol er livskontrol. Gennem tanken bliver mennesket herre over sin egen skæbne. Aktiveringsmetoden er den systematiske måde at nå dette mål. Metoden er både generel og individuel. Den er generel deri, at lovene for aktiveringen af tanke og følelse og deres art af vilje er universelle og at mange kan anvende en universel metode. Den er individuel deri, at hver og en derudover skal finde sin egen vej, udarbejde sin egenarts metode ifølge loven om selvvirkeliggørelse.

Viljens frihed er for mange et uløseligt problem. Løsningen ligger i forståelsen af at hvert bevidst valg bestemmes af motiv og af det stærkeste motiv. Vi har mange forskellige motiver, og de er oftest i konflikt med hinanden. Vi har selviske motiver og relativt uselviske. Vi har lavere og højere motiver. Vi har kortsigtede, nydelsesbetonede, og mere langsigtede, rettet imod livsformålet. Mange motiver ligger skjult i det underbevidste. Det er motiver af frygt, skam og skyld som vi er blevet påtvunget i barndommen gennem fejlagtig opfostring, ofte såkaldt kristen opdragelse. Spørgsmålet om viljens frihed ligger dermed i spørgsmålet, om vi bevidst kan bestemme over vore motiver.

Det kan vi. Aktiveringsloven lærer os, at vi kan forstærke hvilket som helst bevidsthedsindhold. Alt afhænger af hvor stærkt vi er opmærksomme på det, hvor ofte vi bevidst dyrker det. Aktiveringsmetoden lærer os hvordan dette går til. Med den rigtige metode kan vi forstærke hvilket som helst selvvalgt motiv, så at dette bliver det stærkeste. Kun sådan når vi viljens frihed. Kun igennem en sådan selvinitieret aktivitet kan vi frigøre os fra den automatiske afhængighed af al indre tvang, som hæmmer vor stræben efter selvvirkeliggørelse.

Ovenstående tekst udgør afdeling Otte af *Forklaringen* af Lars Adelskogh.

Oversættelse: Lis Poulsen og Kjeld Steffensen

Copyright © 1999 Forlaget Esoterika